

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 maja 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania J. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 10 lutego 2017 r. oraz z dnia 15 marca 2017 r., mocą których odmówiono ww. prawa do zasiłku chorobowego za okres, odpowiednio, od 20 grudnia 2016 r. do 28 lutego 2017 r. oraz od 1 marca 2017 r. do 31 marca 2017 r. W uzasadnieniu powyższych decyzji wskazano, iż tytuł ubezpieczenia chorobowego wnioskodawczynie w SP ZOZ (...) Szpitalu (...) im. WAM w Ł. ustał w dniu 10 grudnia 2016 r. Po ustaniu tego tytułu ubezpieczenia do dnia 14 stycznia 2017 r. kontynuowała pracę zarobkową poprzez umowę zlecenie w Szpitalu (...) w R. oraz nadal kontynuuje poprzez umowy zlecenia zawarte z Centrum Medycznym (...) w R. oraz Szpitalu (...) w R., wobec czego J. M. nie ma prawa do zasiłku chorobowego za wskazany okres.

Wyrok z dnia 30 maja 2017 r. wydany został na podstawie następujących ustaleń faktycznych.

Wnioskodawczynie J. M. jest z wykształcenia lekarzem. W okresie od dnia 21 marca 2013 r. do dnia 10 grudnia 2016 r. była zatrudniona na pełen etat w SP ZOZ (...) Szpitalu (...) im. WAM w Ł.

W okresie od dnia 9 października 2015 r. do dnia 14 stycznia 2017 r. wnioskodawczynie była zatrudniona na umowę zlecenie na czas nieokreślony w Szpitalu (...) w R.. Poprzez oświadczenie zleceniobiorcy o rozwiązaniu umowy zlecenie, umowę rozwiązano w dniu 14 stycznia 2017 r.

W okresie do dnia 7 października 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. ubezpieczona była zatrudniona na umowę zlecenie na czas określony w Szpitalu (...) w R..

W okresie od dnia 27 listopada 2013 r. do nadal J. M. jest zatrudniona na umowę zlecenie w Centrum Medycznym (...) w R..

W łącznym okresie od dnia 20 grudnia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r., w skutek przebytego wypadku samochodowego, wnioskodawczynie była niezdolna do pracy z powodu choroby.

Na rozprawie w dniu 30 maja 2017 r. J. M. oświadczyła, że po zakończeniu umowy o pracę w dniu 10 grudnia 2016 r. z SP ZOZ (...) Szpitalem (...) im. WAM w Ł., nie wykonywała żadnej innej pracy zarobkowej, nie uzyskiwała dochodu i nie otrzymywała wynagrodzenia w spornym okresie.

Powyższy stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów organu rentowego, dokumentacji pracodawcy i pozostałych dokumentów zleceniodawców oraz wyjaśnień wnioskodawczynie złożonych podczas rozprawy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołania J. M. nie zasługują na uwzględnienie i dokonał następujących rozważań prawnych.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 372 z zm.) zwanej dalej „ustawą zasiłkową”, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Przyczyną wyłączającą prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest kontynuowanie lub podjęcie działalności zarobkowej, ale tylko takiej działalności zarobkowej, która stanowi tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym.

Jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zarobkowej, to zależnie od jej rodzaju zostanie ona objęta ubezpieczeniem chorobowym. Wówczas zdarzenie ubezpieczeniowe (zachorowanie) będzie już pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczenia, a prawo do zasiłku przewidzianego w art. 7 ustawy zasiłkowej, jako "słabsze" od prawa do innych świadczeń, mających tytuł zakotwiczony w ubezpieczeniu, odpadnie wobec braku potrzeby wprowadzenia tej szczególnej ochrony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01, OSNP 2002, nr 1, poz. 18; Biul. SN 2001, nr 8, s. 3; OSNP-wkl. 2001, nr 20, poz. 2, Prok. i Pr. 2002, nr 1, s. 44; Wokanda 2002, nr 2, s. 17; OSP 2002, z. 12, poz. 151).

Sama ustawa zasiłkowa nie definiuje pojęcia „działalności zarobkowej”, ani nie wskazuje zakresu tego pojęcia. W piśmiennictwie wskazuje się, że znaczenia tego terminu nie sposób także ustalić sięgając do przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, do których odwołanie się jest uzasadnione faktem, iż ustawa ta reguluje zasady podlegania (a tym samym zakres podmiotowy) ubezpieczeniu chorobowemu, czyli tego działu ubezpieczenia społecznego, którego rodzaje świadczeń i zasady ich nabywania reguluje z kolei szczegółowo „ustawa zasiłkowa”. Niemniej jednak czyniąc próby zdefiniowania tego pojęcia, wskazuje się w piśmiennictwie, że znaczenie tego terminu na gruncie art. 13 powołanej ustawy powinno być rozumiane szeroko. To oznacza, że w sensie rodzajowym wchodzi tu więc w grę każda praca (działalność) zarobkowa, mogąca stanowić źródło dochodów (H. Pławucka, glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 roku, III ZP 11/200, opubl. w OSP z 2002 r., z. 12, poz. 599).

"Działalnością zarobkową" jest działalność stanowiąca źródło dochodu z tytułu własnej pracy, niezależnie od podstawy jej wykonywania. Może nią być na przykład zatrudnienie na podstawie umowy o pracę czy umowy zlecenia lub umowy agencyjnej. Działalność zarobkowa to "działalność stanowiąca tytuł podlegania obowiązkowi ubezpieczenia chorobowego" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 68/99, OSNP 2000, nr 19, poz. 726).

Sąd podziela również stanowisko Sądu Najwyższego w postanowieniu z dnia 23 października 2003 r., II UK 176/03, iż wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie tego przepisu dotyczy zatem sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu, natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., III UZP 3/03, OSNP 2004, nr 2, poz. 39; OSNP-wkl. 2003, nr 14, poz. 2). W takiej sytuacji niezdolność do pracy nie daje podstaw do przyznania zasiłku chorobowego mimo spełnienia warunków określonych w art. 7 ustawy, skoro osoba taka nie skorzystała z możliwości dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i powstania nowego tytułu ubezpieczenia.

Wspólną cechą przyczyn wyłączających prawo do zasiłku jest istnienie innych źródeł dochodów z ubezpieczenia społecznego (emerytura lub renta z tytułu niezdolności do pracy), z Funduszu Pracy (zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek lub świadczenie przedemerytalne) bądź z własnej kontynuowanej lub podjętej działalności zarobkowej. We wszystkich tych przypadkach wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z ratio legis omawianej regulacji, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów.

W niniejszym postępowaniu, bezsporna pozostawała niezdolność do pracy wnioskodawczyni z powodu choroby w okresie od dnia 20 grudnia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r. Jednak jak wynikało z dokonanych ustaleń, po ustaniu zatrudnienia w SP ZOZ (...) Szpitalu (...) im. WAM w Ł. w dniu 10 grudnia 2016 r., wnioskodawczyni kontynuowała zawarte wcześniej czy równoległe umowy zlecenie. Do dnia 31 grudnia 2016 r. umowę zlecenie ze Szpitalem (...) w R., do dnia 14 stycznia 2017 r. umowę zlecenie ze Szpitalem (...) R. w R. i do nadal umowę zlecenie z Centrum Medycznym (...) w R..

W wyroku z dnia 4 czerwca 2012 r., w sprawie I UK 13/12, Lex 1218583 Sąd Najwyższy orzekł, że zasiłek chorobowy zastępuje utracony zarobek. Ryzykiem chronionym jest w tym przypadku niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, zarówno tej, której wykonywanie dawało tytuł do objęcia ubezpieczeniem, jak i wykonywanej równoległe z taką działalnością, a ponadto jakiegokolwiek nowej działalności dającej źródło utrzymania. Jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zostanie ona objęta ubezpieczeniem chorobowym. Wówczas zdarzenie ubezpieczeniowe (choroba) będzie pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczeniowym.

Zgodnie z art. 6 pkt 4 i pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 963) zwanej dalej „ustawą systemową”, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami; osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4.

Każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych. Każda osoba, w stosunku do której wygasł tytuł do ubezpieczeń społecznych, podlega wyrejestrowaniu z tych ubezpieczeń. Zgłoszenie wyrejestrowania płatnik składek jest zobowiązany złożyć w terminie 7 dni od daty zaistnienia tego faktu (art. 36 ust. 1 i 11 cyt. ustawy systemowej).

Bez znaczenia dla niniejszej sprawy pozostaje zatem okoliczność, czy z tytułu zawartych umów zlecenie J. M. osiągała dochody i w jakiej wysokości. Istotne jest to, że zawarte umowy zlecenie uprawniały ją do podejmowania działań o charakterze zarobkowym. Wnioskodawczyni (zleceniobiorca) pozostawała w gotowości i dyspozycyjności w stosunku do zleceniodawcy (pracodawcy) zgodnie z charakterem cywilnoprawnym umowy zlecenie na podstawie art. 734 k.c.. Skoro zatem umów zlecenia ubezpieczona de facto nie wykonywała, to powinna je rozwiązać. Zawarte umowy zlecenia obligowały ją nadto, do zarejestrowania oraz a contrario wyrejestrowania po ich ustaniu z systemu ubezpieczeń społecznych. Ubezpieczeniu podlega się bowiem od dnia rozpoczęcia wykonywania umowy zlecenie do dnia jej rozwiązania lub wygaśnięcia.

Z uwagi na powyższe, Sąd Rejonowy oddalił odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od całości powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik J. M..

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i oddalenie odwołań wniesionych przez wnioskodawczynię od decyzji ZUS, w sytuacji gdy nie kontynuowała ona działalności zarobkowej rozumianej jako działalność przynosząca dochód i stałe źródło utrzymania po ustaniu tytułu ubezpieczenia, a zatem wnioskodawczyni powinien przysługiwać zasiłek chorobowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia za cały okres niezdolności do pracy.

W granicach tak określonego zarzutu apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że wnioskodawczyni przysługuje zasiłek chorobowy za cały okres niezdolności do pracy, tj. od 20 grudnia 2016 roku do 31 marca 2017 roku oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W apelacji zgłoszony został także wniosek o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych przed sądem II instancji.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa materialnego.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 grudnia 2016 r. do dnia 28 lutego 2017 r. oraz od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 31 marca 2017 r. Rozstrzygnięcie przedmiotowego sporu było uzależnione od rozstrzygnięcia zagadnienia, czy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego związanego ze stosunkiem pracy wnioskodawczyni kontynuowała działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, w związku z czym w myśl art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r., poz. 372 ze zm.) utraciła prawo do zasiłku chorobowego za ten okres.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski. Zauważyć przy tym należy, że strona apelująca nie kwestionuje tych ustaleń. W powyższych warunkach Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne Sądu I instancji przyjmuje za własne.

W myśl art. 13 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dotyczy zatem sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym (postanowienie SN z 2003-10-29 II UK 176/03, wyrok S.A. w Białymstoku z 27.02.2001 r. III AUa 91/01, publik OSA 2001/11/42). Wskazana konstrukcja przesłanki "nienabycia" prawa do tego zasiłku pozwala więc na stwierdzenie, że ryzykiem chronionym powołanego przepisu jest niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, a także nowej działalności dającej źródło utrzymania (por. uchwała SN z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01, OSNP 2002, nr 1, poz. 18; Biul. SN 2001, nr 8, s. 3; OSNP-wkł. 2001, nr 20, poz. 2; Prok. i Pr. 2002, nr 1, s. 44; Wokanda 2002, nr 2, s. 17; OSP 2002, z. 12, poz. 151).

Pojęcie działalności zarobkowej, niezdefiniowane na gruncie ustawy zasiłkowej, ani w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, należy rozumieć szeroko. W sensie rodzajowym wchodzi tu w grę każda praca (działalność) zarobkowa, mogąca stanowić źródło dochodów (H. Pławucka, glosa do uchwały SN z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/200, OSP 2002, z. 12, poz. 599). W orzecznictwie, jeszcze na tle ustawy z grudnia 1974 roku, wskazywano, że "działalnością zarobkową" jest działalność stanowiąca źródło dochodu z tytułu własnej pracy, niezależnie od podstawy jej wykonywania. Może nią być na przykład zatrudnienie na podstawie umowy o pracę czy umowy zlecenia lub umowy agencyjnej. Jedną z form działalności zarobkowej jest też prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek. Dodatkowo przyjmowano, że jest to tego rodzaju działalność zarobkowa, która stanowi tytuł do ubezpieczenia społecznego, ponieważ tylko taka działalność może być podstawą do wypłaty zasiłku w miejsce utraconego dochodu, a więc uczynić zbędną ochronę ubezpieczeniową z tytułu poprzedniej, zakończonej działalności. Podkreślano zatem, że działalność zarobkowa to „działalność stanowiąca tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu” (wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 68/99, OSNP 2000 nr 19, poz. 726). Obecnie warunek ten jest *expressis verbis* wyrażony w analizowanym przepisie.

Pod pojęciem podjęcia lub kontynuowania działalności zarobkowej, stanowiącym przesłankę wyłączającą prawo do zasiłku, należy więc rozumieć istnienie innych źródeł dochodów, będących tytułem do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniających prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Wykonywanie umowy zlecenia daje podstawę do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U z 2016 roku poz. 963 ze.zm.) dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10, w tym wskazane w pkt 4 osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwane dalej "zleceniobiorcami". Stosownie zaś do brzmienia art. 13 pkt 2 ustawy systemowej, osoby wykonujące pracę nakładczą oraz zleceniobiorcy podlegają ubezpieczeniu społecznemu od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy. Kontynuacja umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy stanowi więc negatywną przesłankę przysługiwania zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy, jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013 r. I UK 626/12 LEX nr 1408145).

Odnosząc się do twierdzeń apelacji, wedle których trudno uznać, aby samo pozostawanie przez wnioskodawczynię w stosunku zlecenia, bez faktycznego wykonywania umowy i osiągnięcia dochodów z tego tytułu stanowiło kontynuowanie działalności zarobkowej, o której mowa w powoływanym art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, przyznać należy, iż zawarcie przez ubezpieczoną umów zlecenia i trwanie tych umów po ustaniu tytułu ubezpieczenia związanego z pracowniczym stosunkiem zatrudnienia, stwarza jedynie wzruszalne domniemanie kontynuowania działalności zarobkowej przez wnioskodawczynię po ustaniu tego stosunku. Niemniej jednak, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób przyjąć, iż na gruncie rozpoznawanego przypadku domniemanie to zostało obalone. Otóż, jak wynika z przedłożonego przez stronę apelującą zaświadczenia Szpitala (...) w R. z dnia 3 marca 2017 r. (-k.6 akt sprawy) J. M. pełniła dyżur z 16 na 17 grudnia 2016 r. Po ustaniu stosunku pracy oraz tytułu ubezpieczenia z nim związanego, to znaczy po dniu 10 grudnia 2016 r. J. M. kontynuowała zatem działalność zarobkową, o której mowa w powoływanym art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. W konsekwencji powyższego otrzymała również (dowodów zaprzeczających tej tezie nie zgłoszono) wynagrodzenie, co zaprzecza twierdzeniu apelacji o celu zasiłku chorobowego należnego wnioskodawczyni, jako świadczenia zastępującego utracony przez nią zarobek. Okoliczność, że wskazany dyżur nie przypadał na okres niezdolności do pracy, która rozpoczęła się w dniu 20 grudnia 2016 r. pozostaje bez doniosłości prawnej z uwagi na jednoznaczne brzmienie dyspozycji cytowanego art. 13 ust. 1 pkt 2, która traktuje o kontynuowaniu działalności zarobkowej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, a nie - jak błędnie przyjmuje to apelant - w okresie orzeczonej niezdolności do pracy.

Zauważyć należy, że nawet wykazanie przez wnioskodawczynię, iż po dniu 10 grudnia 2016 r. nie otrzymała wynagrodzenia za zrealizowany w dniu 16 i 17 grudnia 2016 r. dyżur, nie świadczyłoby o braku faktycznego kontynuowania przez nią działalności. Nieuzyskiwanie dochodu samo przez się nie wyłącza regulacji art. 13 ust. 2 powołanej ustawy, gdyż przepis ten nie uzależnia prawa do zasiłku chorobowego od nieosiągania dochodu. Okresowo występująca mniejsza aktywności osoby wykonującej działalność na podstawie umowy zlecenia, a nawet czasowe zawieszenie jej wykonywania nie prowadzi do zakwestionowania obowiązywania takiej umowy i jej obecności w obrocie prawnym. "Zaprzestanie działalności" następuje z chwilą jej formalnego zawieszenia lub zakończenia na skutek rozwiązania umowy lub całkowitego zaniechania jej wykonywania. Faktyczne chwilowe zaprzestanie prowadzenia działalności wynikającej z umowy zlecenia, które nie zostało spowodowane tymi okolicznościami, nie powoduje więc wyłączenia prowadzącego tę działalność z ubezpieczeń społecznych.

Nadto należy podkreślić, że wnioskodawczyni nie tylko nie wykazała, ale nawet nie twierdziła, że zawarte umowy zlecenia rozwiązały się czy wygasły przed ustaniem „pracowniczego” tytułu ubezpieczenia. Tym bardziej nie można

uznać zatem, że skarżąca obaliła w toku postępowania domniemanie kontynuowania działalności zarobkowej po ustaniu stosunku pracy.

Wbrew twierdzeniom apelacji brak jest więc jakichkolwiek podstaw do uznania, iż wnioskodawczynie za sporny okres uprawniona jest do zasiłku chorobowego po ustaniu „pracowniczego” tytułu ubezpieczenia. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że po ustaniu tytułu ubezpieczenia w związku z ustaniem zatrudnienia w SP ZOZ (...) Szpitalu (...) im. WAM w Ł. (10 grudnia 2016 r.) wnioskodawczynie kontynuowała zawarte wcześniej bądź równolegle umowy zlecenia. Stanowiły one tytuł do objęcia wnioskodawczynie ubezpieczeniem chorobowym. Wbrew sugestiom skarżącego, wnioskodawczynie spełniła zatem negatywną przesłankę art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Apelacyjny zarzut dotyczący naruszenia wskazanego przepisu poprzez jego nieuprawnione zastosowanie należy więc uznać za chybiony.

Biorąc powyższe pod uwagę i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną.

M. R. K. K. I. M.